

Petr Hájek: Kdo se bojí czexitu: Pojďme opustit potácející se totalitu! Stát i národ je ohrožen. Proč zvítězil Farage? “Práce a pokora” nás nezachrání. Mladý Klaus se mýlí. Pojďme do toho bez zbabělosti. Ostatně soudím...

- CZ24 News | 12. srpna 2020

Petr Hájek zaznamenal spor mezi SPD a Trikolórou, a protože nemá své „akcie“ ani v jedné ze stran, může svobodně vyjádřit svůj názor na tuto principiální otázku

Rockera a publicistu Petra Štěpánka něco rozčílilo. Nelze se mu divit. Věcí k rozčilování je kolem nás nekonečně více než těch, které by potěšily občana aktivně prožívajícího naši komplikovanou současnost. A takovým Petr Štěpánek bezesporu je. Jen málokdy se stane, že bych s jeho žurnalistickými projevy z větší části nesouhlasil. Tentokrát jsem ale trochu užasl. Napsal totiž:

„Začínám být na zdejší czexitáře čím dál víc alergický. Nikoli na ten samotný požadavek vystoupení z EU, nýbrž na tu naprosto nedostatečnou reflexi české i evropské politické situace, na ono ignorování rozložení politických sil i ekonomických aspektů celého procesu a na jejich bezmeznou aroganci a nekolegialitu, se kterou všechny jen trochu realistické euroskeptiky podpásově nálepkuje jako zastánce, ba dokonce milovníky Evropské unie.“

Referendum nikdy?

Nebylo těžké uhodnout, že těmi „czexitáři“ myslí Tomia Okamuru a jeho Stranu přímé demokracie (SPD) a „realistickými euroskeptiky“ konkurenční Trikolóru. Poté, co se fakticky rozpadli Svobodní odchodem Petra Macha do Trikolóry Václava Klause juniora, zůstala SPD na naší politické scéně vlastně jediná, která o vystoupení ČR z EU otevřeně usiluje. Již dlouho se ostatně pokouší prosadit v parlamentu alespoň institut referenda, který by obsahoval i možnost lidového hlasování o odchodu z unie - právě tak, jako bylo referendum o vstupu. To ovšem odmítají všechny ostatní parlamentní strany (zaklínající se jinak „posvátnou vůlí lidu“). Nikdo jiný než poslanci SPD tedy těmi „bezmezně arogantními a nekolegiálními czexitáři“ být nemohou.

Okamurova snaha prosadit alespoň možnost vyhlášení referenda vypadá pro někoho možná Sisyfovsky, ale je jedinou konkrétní věcí, kterou lze v současném rozložení politických sil v parlamentu dělat. Lidové hlasování sice máme v ústavě zakotveno, ale kromě oné zmíněné „jednorázové bruselské pasti“ v roce 2003 nejenže nebylo nikdy použito, ale parlament nikdy ani neschválil zákon, podle něhož by případná referenda mohla obecně probíhat.

Takovou hrůzu mají politické elity (především „demobloku“, ale i socialistů) z pouhé možnosti přímého vyjádření lidové vůle, že raději nenaplní ústavu. Nestačí jim zákon o referendu odsouvat, ořezávat a omezovat tak, aby fakticky nemohlo být vyhlášeno, případně jeho výsledky nemohly platit. Nemluvě o tom, že prý by se nesmělo týkat právě našeho členství v EU či NATO (kam nás ostatně vládnoucí socialisté „přihlásili“ bez referenda).

Na takovou životně důležitou otázku se „demokratičtí politici“ nechtějí ani teoreticky veřejnosti zeptat. Samozřejmě. Protože jakmile by tady takový zákon předvídáný ústavou fyzicky byl, je možné jej za jiné politické konstelace třeba „malou novelou“ zákazových absurdit zbavit – a učinit z něj normální nástroj na vyjádření lidové vůle – tak jako se to stalo ve Velké Británii v roce 2016 (předtím ve Francii, Nizozemsku a Irsku v případě takzvané „evropské ústavy“).

Ruce do klína?

Právě k tomu míří Petr Štěpánek, když dále píše:

„Tihle czexitoví tlučhubové oč víc vykřikují czexit, czexit, czexit, o to méně tuší, jak onen czexit prohlasovat, zařídit, realizovat. Blahosklonně přehlíží, že na zdejší politické scéně prostě neexistují zákonodárci, kteří by vypsání referenda o odchodu z EU odhlasovali – zrovna teď koncem dubna pro to ve sněmovně zvedlo ruku pouhých 28 poslanců z 200 –, že náš odchod z EU nemá ani mezi občany většinovou podporu a že to v dohledné době prostě nebude jinak.“

To už je pozoruhodné tvrzení, které patrně vychází z „průzkumů veřejného mínění“. Přitom autor sám nejlépe ví, že agentury, které je provádějí, fixlují z definice své existence. Výsledek je takový, jaký požaduje zadavatel, který platí. Nemá smysl to dále složitě rozvádět, stačí jen připomenout průzkumy před brexitem či před posledními americkými prezidentskými volbami, které „jednoznačně“ (ještě i v den referenda) hlásaly, že Británie v EU zůstane. Co by se dělo, kdyby u nás takové referendum mohlo být vyhlášeno, kdyby k němu probíhala politická kampaň, kdyby.... Ne, nic není dopředu jasné.

To je však pouze malá část problému. Fakt, že se pro zákon o referendu našlo pouze 28 poslanců, by přece naopak mělo být mobilizující pro všechny politické síly, které reprezentují mohutnou skupinu občanů, jež v německém protektorátu s krycím názvem EU žít nechce. Nikoli kvůli tomu složit ruce do klína s povzdechem, že se „nedá nic dělat“. Dá. K tomu by právě měla sloužit politika hodná toho označení. Artikulace zájmu, který sdílí bezpochyby víc než 14% občanů, jejichž zástupci v parlamentu pro referendum zvedli ruku, by se mohla (a měla) stát motivem pro významnou obměnu parlamentních lavic v příštím roce. Toto téma by při správném uchopení klidně mohlo být jediným smysluplným nábojem konkurujícím Andreji Babišovi – který rovněž o náš odchod z EU a obnovení suverenity českého státu neusiluje.

Kým a jak toto životně důležité téma ve veřejném prostoru ve vhodnou chvíli dramaticky nastolit – je jiná otázka, kterou raději v této souvislosti nechci zatím veřejně otevírat. Vlastenecký proud je pod takovým tlakem bruselské mediální Páté kolony (disponující neomezenými prostředky), že vnášení dalších sporů do (zatím) chatrného organismu politické reprezentace národních sil by nebylo účelné. Ale že tento dialog na různých fórech dávno probíhat má – o tom žádná. Štěpánkův článek však míří do opačného směru. Proč – je evidentní:

Ozvěny

„Tihle czexitoví tlučhubové budou z EU hubou vystupovat klidně dalších deset dvacet let, u čehož se budou sami nad sebou dojímat, jak jsou zásadoví. A někteří si z toho nekonečného vystupování z EU dokonce udělají docela dobrou živnost.“

Jistě, politici a politické strany mají mít své cíle. Třeba i ty dlouhodobé. Na druhou stranu by ale měli slibovat pouze to, co mohou v alespoň trochu dohledné době realizovat. V opačném případě to totiž není nic jiného než klasické ‘slibem nezarmoutíš’.“

Musím přiznat, že především tato část textu mě konečně trochu nadzvedla. To je čirý defétismus, navíc pomocí argumentace, kterou dnes a denně produkují (přímo či v podtextu) hlavní (bruselská) média. Argumentace, která účinně umrtvovala jakékoli aktivity už za minulého režimu: Nic se nedá dělat, smíříme se s tím, že svět je postaven tak, jak je. My s tím nic neuděláme. Jenže nic lidského není hotovo „na věčné časy“.

„Někteří si z toho nekonečného vystupování z EU dokonce udělají docela dobrou živnost,“ je pak už čistá podpásovka typu „Zagorová si za rok vydělala šest set tisíc“. Všechny finanční (a dotační) toky jsou přece nastaveny do hlavního proudu globalismu: Sorosové, Gatesové a nadnárodní koncerny zafinancují cokoli, co by snahám o opětnou suverenitu historických států a národů zakroutilo krkem. Zásadně to jejich mocenské ambice oslabuje. Kde tedy jsou zdroje na tu „dobrou živnost“ národoveckých hnutí a stran? V drobných příspěvcích občanů (právě tak jako udržují při životě třeba Protiproud) a v platbách za mandáty? To na živnost, natož dobrou, rozhodně nestačí.

Farage bojoval dvacet let

Je samozřejmě možné, že cesta k vystoupení z unie může být dlouhá (anebo naopak nečekaně rychlá). „Pan brexit“, britský politik a poslanec Nigel Farage na ní strávil přes dvacet roků. Odešel z konzervativní strany, když v roce 1999 „popravila“ odpůrkyni EU Margaret Thatcherovou a vydala se cestou „mírného pokroku v mezích zákona“ – právě tak, jako to doporučuje Petr Štěpánek:

„Přitom existuje cesta. Dávno už ji realizují Orbán v Maďarsku či Kaczyński v Polsku. Píndejte si v tom Bruselu, co chcete, my si to u nás doma stejně budeme dělat po svém. Nelíbí se vám to? Klidně půjdeme do sporu. V něčem pak třeba ustoupíme, v tom zásadním ne. Pěkně krok za krokem. Občas budeme třeba i švejkovat. Až pohár přeteče, ten bruselský skleněný zámek se pod vlastní naprosto neúnosnou tíhou svého byrokratického šimla a s tlustou oprátkou předlužené budoucnosti na krku sesype sám. Říkejme tomu třeba euroimploze.“

Kdo ví, třeba se to stane. Třeba ale ne. Do „eurokoncentráku“ bylo totiž nainvestováno nepředstavitelné množství politických a finančních zdrojů. Je to samozřejmě jenom dílek, jeden schod ke „konečnému řešení“, kterým je světovláda, tyranie bez jakékoli demokratické legitimace. A investují dál. Poslední „summit“ šéfů vlád členských zemí přiklepl na tento účel další astronomické (virtuální) peníze. Přijal je Orbán i Kaczyński, o Babišovi nemluvě.

Je to cesta do pekel. Líbí se jen Kalouskům a spol., kteří náhle obří dluh schvalují – když předtím Babiše kritizovali za totéž v malém u nás doma. Jak by ne? Kalousek chce přece „Spojené státy evropské“, jak právě doznal. Čili konec České republiky, rozplynutí se národa v „euronegroidní rase“ pomocí dalších vln migrantských invazí. Tímhle se neprošvejkujeme. Nemluvě už vůbec o tom, že švejkovská „strategie“ je z principu obłudná, ponižující – a současně strašně naivní.

Vysmívaný Farage leta usilovně pracoval – a nakonec donutil předsedu Toryů Camerona (Petr Fiala britských konzervativců) vystrašeného z růstu Farageových volebních preferencí, aby vyhlásil referendum. Dnes již Velká Británie v EU není. A „euroimploze“ se nekoná.

Zlatá brána otevřená

Petr Štěpánek končí svůj text slovy: *Teprve na těchhle troskách* (po oné „euroimplozi“, samozhroucení do sebe, pozn. PH) *bude možné vrátit se k modelu spolupracujících suverénních národních států, tedy k podobě, na které kdysi vzniklo Evropské hospodářské společenství.*

Přesně o tomhle je usilování o suverenitu České republiky. O drobných krocích, o dennodenní práci,

o pokoře, o vnímání reality. Ne o vyřvávání jednoho hesla. Ostatně nikoli czexit, nýbrž právě suverenita je přece naším cílem. Czexit je pouze jedna z možných (ve skutečnosti ovšem spíše nemožných) cest. Není to ale cesta jediná."

V tom se mýlí na druhou. Není možné, aby nevěděl, že „otcové zakladatelé“ Evropského hospodářského společenství (EHS) od počátku předpokládali přeměnu EHS na politickou unii. Vždyť třeba „europarlament“ fungoval již od roku 1962 (přímá volba poslanců pak od roku 1979)! Čekalo se jen na sjednocení Německa a „konvergenci“ (po řízené sérii státních převratů) se státy někdejšího sovětského bloku. Právě to odmítla baronka Thatcherová. Proto byla „popravena“. A to byla „někdo“!

Stejně riskuje dodnes každý, kdo otevřeně podporuje „exit“, odchod kterékoli země z EU. Farage si užil své – a navzdory vítězství (byl to fakticky on, kdo Británii z EU vyvedl) je stále skandalizován a kriminalizován. Pouze teď už nikoli bruselskými ale londýnskými globalisty. Naopak ten, kdo nezlobí, kdo „konstruktivně“ vyzývá k „*dennodenní práci, pokoře a vnímání reality*“ (žasnu, že se takový „dravec“ jako Petr Štěpánek vůbec k těmto frázím snížil), má bránu otevřenou.

Formální opozice vůči Bruselu je stejně vítaná jako formální demokracie, kterou EU provozuje: na tom stojí hra na „liberální demokracii“ – ve skutečnosti dosud nevídanou celosvětovou diktaturu a tyranii NWO, jejímž předstupněm a nezbytným článkem „Spojené státy evropské“ jsou.

Vrah a jeho poskok

V zásadě rozumím důvodu toho článku: Petr Štěpánek fandí Trikolóře a chybně přijal za svou mainstreamovou tezi, že soupeří o část elektorátu Tomia Okamury. A protože SPD se otevřeně hlásí k czexitu, správně vycítil, že pozice Trikolóry je v tomto ohledu poněkud nemastná neslaná. Jde ve skutečnosti o neblahé dědictví Fialovy ODS, jejíž odér (protože o její voliče rovněž usiluje) proniká do stále ještě nového uskupení kolem Václava Klause mladšího.

Je to chyba. Ostatně když čtu či poslouchám „juniora“ současného, nedokážu nemyslet na jeho srozumitelné, razantní a vtipné texty z dob, než jej Fiala z ODS vyloučil. Texty, které z něj učinily velkou politickou naději v rozpatlaném veřejném prostoru, kde dominuje ANO s přesvědčivým lídrem. Politika dnes vyžaduje jednoznačné postoje. V tom rozbředlém marasmu, kde se všichni tak či onak zbaběle hlásí k neexistujícímu „středu“ (středopravý, středolevý a další nesmysly), je jasné slovo – třeba i riskantní – živou vodou.

Těžko třeba pochopit, proč se Trikolóra „distancovala“ od ostrého předvolebního plakátu své buňky v Jaroměřicích na Třebíčsku, na němž si Schwarzenberg potřásá rukou s kosovským zabijákem Tačim (aktuálně obviněným z válečných zločinů) s titulkem Vrah a jeho poskok.

Ten plakát vyjadřuje čistou skutečnost: byl to právě Schwarzenberg (ministr zahraničí za vlády ODS Mirka Topolánka), který tlačil na uznání samostatnosti Kosova, Tačim krvavě ukradeného Srbsku. Byla to další věrolomnost (po souhlasu s bombardováním Srbska, krátce poté co jsme „byli vstoupeni“ do NATO), které jsme se vůči bratrskému srbskému národu dopustili. Slováci dodnes Kosovo neuznali. Ano, vrah a jeho poskok. Od čeho se to – v předvolební kampani – VKml distancoval? Podobnost s článkem Petra Štěpánka více než náhodná. Jenže pak si musím položit otázku: Proč bych měl „zbabělou“ Trikolóru volit? Bude právě takto postupovat při obhajobě mých zájmů, až půjde do tuhého?

Ostatně soudím

„Nejde o vyřvávání jednoho hesla. Ostatně nikoli czexit, nýbrž právě suverenita je přece naším cílem.

Czexit je pouze jedna z možných (ve skutečnosti ovšem spíše nemožných) cest. Není to ale cesta jediná,“ tvrdí Petr Štěpánek. Jde o to, jaké heslo to je. Když za punských válek Říman Cato při všech možných i nemožných příležitostech vyřvával „Ostatně soudím, že Kartágo musí být zničeno“, přiměl nakonec „vládu“ k akci – a mocné Kartágo padlo.

Bez pochyby je czexit pouze jedna z možných cest. Pokud však jde o znovunabytí suverenity naší země, je to cesta jediná. Cokoli jiného je pouze „vařením žáby“. Postupným smiřováním se s dalšími a dalšími nařízeními, které nejsou projevem vůle a zájmů našich občanů, postupným „podvolením“ muslimskému migrantskému „programu“, postupným... postupným... postupným – až nakonec žába zjistí, že už je napůl uvařená a vyskočit z hrnce, pod nímž se „postupně“ přitápí, už nemá sílu.

Vznik Trikolóry jsem s radostí přivítal – asi jako většina nikoli nepodstatné části voličů bezmocně vzpomínajících na „starého Klause“ – a zoufalých z Fialovy beztvaré ODS. Byl jsem sice překvapen, že jde Trikolóra už do „zbytečných“ krajských voleb – ale to je její (neskutečně nebezpečné) rozhodnutí, její „job“. Nejsem jejím členem (ani registrovaným sympatizantem), jako jsem nebyl členem ODS. „Jen“ voličem. V neposlední řadě proto, že byla ostře proti Bruselu a její zakladatel a bývalý předseda šel (už jako prezident) „oslat“ náš vstup – na Blaník. To bylo jeho „Ostatně soudím“.

Není v současné situaci důležitější téma pro záchranu našeho tisíciletého státu a národů, které jsou jeho autentickým „politickým lidem“ – než opuštění potápějícího se Titaniku EU, dokud je ještě čas. Mnoho lidí si to takhle naléhavě možná zatím neuvědomuje. Až jim to dojde, musí být připravená politická reprezentace (a nástroje), které nám to umožní. Trikolóra se od tohoto cíle, kdo ví proč, distancuje. Současně ale cítí (nebo alespoň to naznačuje text Petra Štěpánka), že je to další z věcí, která jí v očích voličů bere „tah na branku“ – tak typický pro „původního“ VK (vzpomeňme na „jeho“ razantní a úspěšné rozdělení Československa, které se od czexitu zase tak moc neliší).

Czexit je právě nyní na pořadu dne. Byl by ostatně pro nás mnohem snadnější než pro obrovskou Británii, nikoli naopak, jak straší „euroskeptici-realisté“. Německo a ostatní nás budou potřebovat tak jako tak – už kvůli naší geografické poloze. A mohl by být také příležitostí změnit zaměření našeho hospodářství z pouze exportního na domácí či středoevropský trh. Jasně, některé mocné firmy by to nepotěšilo, ale ty stejně neberou Českou republiku jako svůj domov. Je tolik zajímavých variant, kterými bychom se mohli nechat inspirovat – místo setrvání v imperialistickém protektorátu, jenž vede k našemu zániku. Dříve nebo později. V tom je jediný rozdíl.

Ostatně soudím...

Petr Hájek